

Sygn. akt IV KO 114/11

P O S T A N O W I E N I E

Dnia 3 kwietnia 2012r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Przewodniczący : SSN Krzysztof Cesarz

Sędziowie: SSN Jerzy Grubba (sprawozdawca)

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **M. G.**

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 17 marca 2011r. w sprawie II AKa .../11 utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 23 grudnia 2010r. w sprawie III Ko .../10

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 3 kwietnia 2012r.

na podstawie art. 544§2 i 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić wniosek,**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa ma rzecz adw. R. Z. Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23% podatku VAT, tytułem**

- wynagrodzenia za wykonanie z urzędu czynności w sprawie o wznowienie postępowania,
3. zwolnić wnioskodawcę od ponoszenia kosztów sądowych postępowania wznowieniowego.

U Z A S A D N I E N I E

Wniosek o wznowienie postępowania sporządzony przez pełnomocnika M. G. uznać należy jako bezzasadny.

Wyrokiem z dnia 29 grudnia 2008r. w sprawie III K .../08 Sąd Okręgowy w K. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy kwotę 3.000 zł tytułem zadośćuczynienia za utratę zdrowia w czasie internowania trwającego od 13 do 30 grudnia 1981r.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 23 grudnia 2010r. w sprawie III Ko .../10 oddalono wniosek w części w jakiej M. G. domagał się podwyższenia zasądzzonego zadośćuczynienia.

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 17 marca 2011r. w sprawie II AKa .../11 utrzymał w mocy powyższe orzeczenie.

Wnioskodawca oparł swój wniosek o wznowienie postępowania w sprawie na przesłance z art. 540§2 k.p.k., a więc na wskazaniu na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 1 marca 2011r. (sygn. akt P 21/09), którym stwierdzono, że „art. 8 ust. 1 a ustawy z dnia 23 lutego 1991r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. Nr. 34, poz. 149 ze zm.) dodany ustawą z dnia 19 września 2007r. o zmianie ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. Nr 191, poz. 1372) jest

niezgodny z art. 64 ust.2 w zw. z art. 32 ust.1 i art. 2 oraz art. 2 oraz art. 41 ust.5 w zw. z art. 77 ust.1 i art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej”.

Wnioskodawca nie zwrócił jednak już uwagi na to, że określając skutki jakie spowoduje omawiany wyrok, Trybunał Konstytucyjny wskazał, że będzie on stanowił podstawę do wznowienia postępowania w tych sprawach, w których uprzednio zastosowano art. 8 ust.1 a, ale jednocześnie dotyczy to wyłącznie tych sytuacji, „w których żądania wniosku i poniesiona szkoda i krzywda przekraczały przewidziane w ustawie 25 000 zł.”. W niniejszej zaś sprawie, co prawda żądanie wniosku spełniało wskazany wymóg, ale nie było już tak w odniesieniu do „**poniesionej szkody i krzywdy**”. Sądy obu instancji ustaliły bowiem zadośćuczynienie za doznane przez wnioskodawcę krzywdy na kwotę 3.000zł. Nie wykorzystały zatem nawet możliwości przewidzianych w przepisie, który zakwestionowany został w wyroku Trybunału Konstytucyjnego (a przecież zakwestionowano go właśnie ze względu na ograniczenie wynikające z określenia maksymalnej kwoty zasądzenia).

Co więcej, zauważyć należy, że Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na art. 8 ust.1 przywoływanej ustawy, nie zaś 1a – którego konstytucyjność była kwestionowana, zaś wyrok Sądu Apelacyjnego wydany został już po ukazaniu się omawianego orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, a więc, gdy mógł on już uznać, że należne wnioskodawcy zadośćuczynienie powinno być wyższe niż 25 000zł., nie skorzystał jednak z takiej możliwości.

Nie ma zatem żadnych powodów ku temu, aby wznowiać postępowanie na wskazanej przez wnioskodawcę podstawie.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

